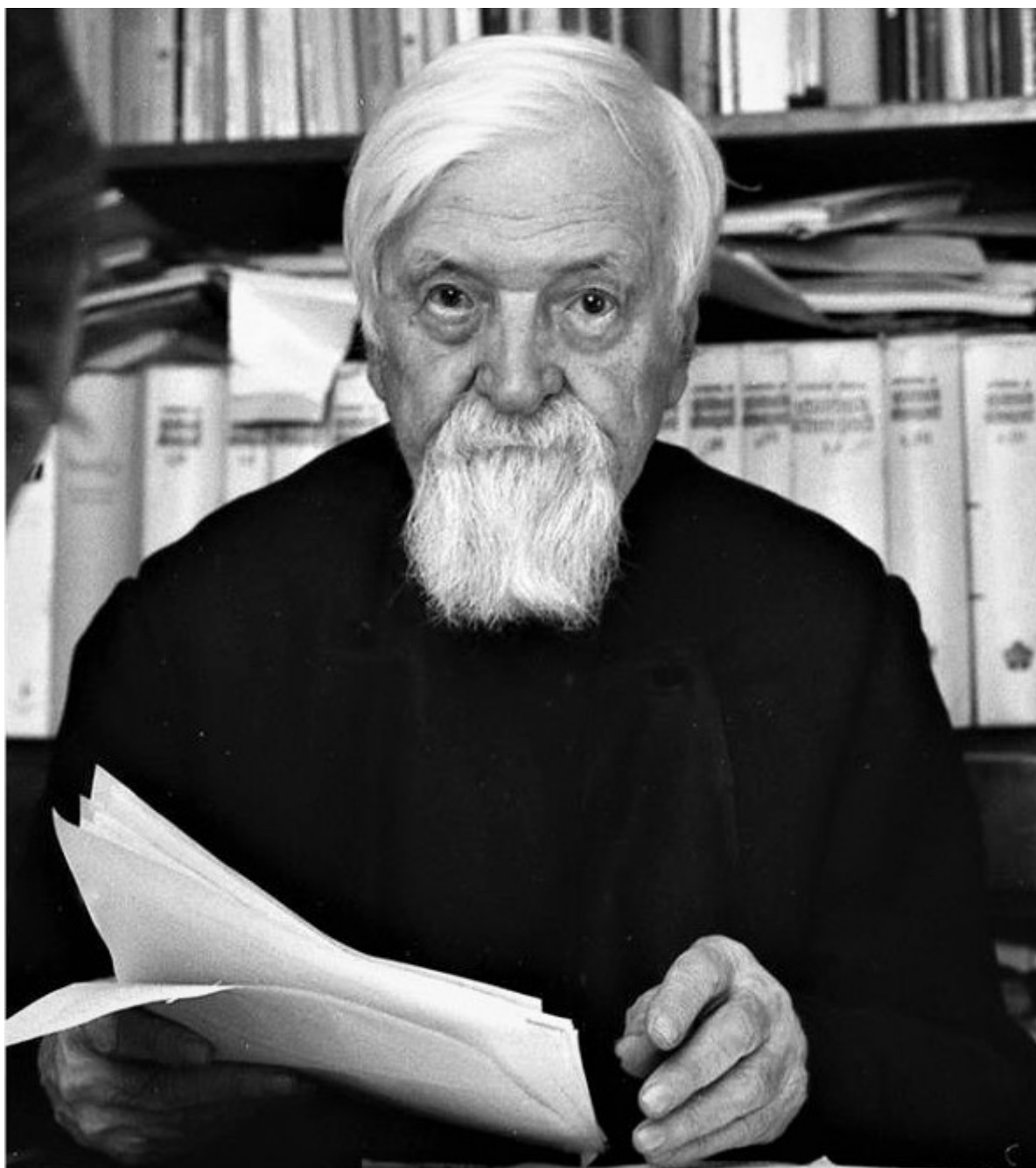
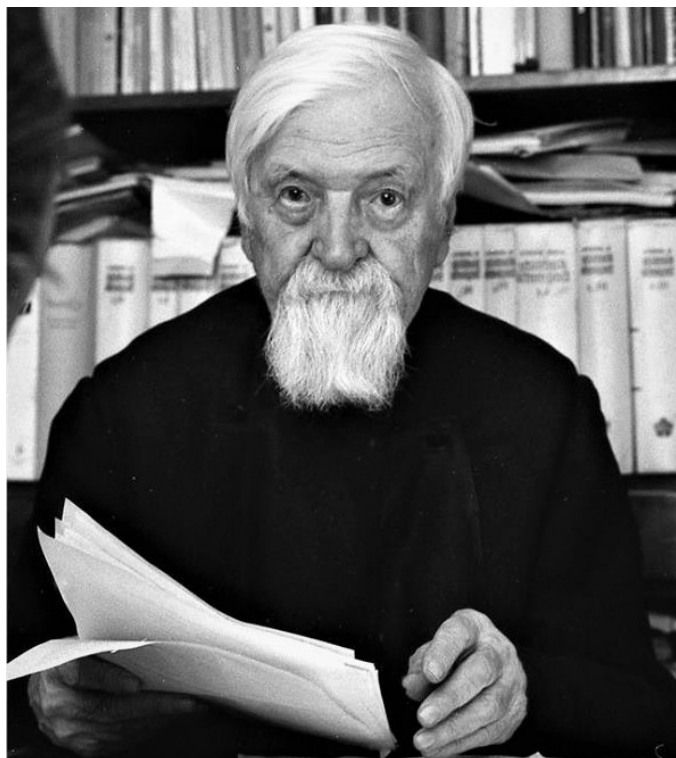

3 Μαρτίου 2020

Πατήρ Δημήτριος Στανιλοάε: Η αδιαφορία προς τους νεκρούς είναι και αυτή μια αμαρτία που μας βασανίζει!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Πατήρ Δημήτριος Στανιλοάε, καθηγητής Δογματικής
(1903-1993).

Συνέχεια από: <http://www.diakonima.gr/?p=483961>

Εν τέλει μου είναι δύσκολο, σε οποιαδήποτε στιγμή της σχέσης μου με τον πλησίον, να πω ότι έχω συμπεριφερθεί κατά τρόπο άψογο ή ότι έχω κάνει κάθε καλό που όφειλα ή μπορούσα να κάνω για τους ανθρώπους με τους οποίους συναναστράφηκα.

Όταν λοιπόν κάποιος μου καταλογίζει μία συμπεριφορά, η οποία δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ήταν κακή, δεν θα πρέπει να την αρνηθώ αλλά να αναγνωρίσω την ενοχή μου.

Αν μη τι άλλο, το λάθος μου είναι ότι έδωσα (άθελά μου έστω) την εντύπωση αυτής της κακής συμπεριφοράς.

Ο αββάς Ησάιας λέει: «Αν από επιπολαιότητα ο αδερφός σου αποδώσει μία κατηγορία, δέξου τη με χαρά και αν εξετάσεις τον συλλογισμό του σύμφωνα με την κρίση του Θεού θα διαπιστώσεις ότι έχεις αμαρτήσει».

Είναι δύσκολο να διαβεβαιώσω ότι δεν έχω καμία ευθύνη για τη δημιουργία των αναπόφευκτων όσο και συνεχών κακών που αναφύονται μέσα στους ανθρώπους και πληγώνουν και εμένα τον ίδιο.

Μου είναι δύσκολο να ομολογήσω ότι η συμπεριφορά μου, οι σκέψεις και τα λόγια

μου προς τους άλλους είναι όλα άψογα· ακόμα, ότι έχω δώσει στους άλλους τη δέουσα προσοχή, ώστε να μην τους δημιουργηθεί η εντύπωση ότι αδιαφορώ για αυτούς.

Όλοι αμαρτάνουμε προς όλους.

Γι' αυτό τον λόγο πρέπει να μετανοούμε για τη συμπεριφορά μας προς τους άλλους.

Αυτός είναι και ο λόγος που ζητάμε πάντοτε από τους ιερείς να μας μνημονεύουν κατά την προσκομιδή της Θείας λειτουργίας, και από όλους τους ανθρώπους που γνωρίζουμε να προσεύχονται για εμάς όπως ακριβώς οφείλουμε και εμείς να θυμόμαστε, όσο μπορούμε, στις προσευχές μας όσους γνωρίζουμε και γενικότερα όλους τους ανθρώπους.

Η προσευχή μας για τους άλλους συνεπάγεται τη συγχώρηση προς εκείνους, και η παράκλησή μας να προσεύχονται για εμάς συνεπάγεται τη δική τους συγχώρηση προς εμάς.

Προσευχόμαστε για όσους γνωρίσαμε κι έχουν πεθάνει και διαμέσου της προσευχής μας τους συγχωρούμε, προσδοκώντας παράλληλα να εξασφαλίσουμε από όσους θα βρίσκονται στο μέλλον εν ζωή και ευρύτερα από ολόκληρη την Εκκλησία τη μετά θάνατον προσευχή για εμάς.

Τους ζητάμε με αυτόν τον τρόπο να μας δίνουν συγχώρηση μετά τον θάνατό μας όχι στιγμιαία αλλά καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους.

Προσευχόμαστε επίσης για τους προγόνους μας, για κάθε ψυχή εν πίστει κεκοιμημένου, επιθυμώντας να προσεύχονται μελλοντικά και για εμάς κάποιοι άλλοι, όσο θα διαρκεί το ανθρώπινο γένος.

Η αδιαφορία προς τους νεκρούς αποτελεί και αυτή μια αμαρτία που μας βασανίζει.

Οι έμμεσες και οι άμεσες ανθρώπινες σχέσεις εμπεριέχουν τις αδυναμίες που έχουν όλοι οι άνθρωποι· αυτό που επιζητούμε, στον χώρο της Εκκλησίας τουλάχιστον, είναι να περικλείουν αυτές οι σχέσεις, οι οποίες δεν διακόπτονται με τον θάνατο, την αμοιβαία συγχώρηση, την προσευχή δηλαδή όλων προς όλους, έτσι ώστε ο Θεός να μας δώσει πλήρη άφεση αμαρτιών.

Αυτό ακριβώς αποτελεί μία σημαντική πτυχή της καθολικότητας της Εκκλησίας.

Η Εκκλησία εξαγνίζεται διαρκώς μέσα από αυτή την προσευχή όλων προς όλους, μέσα από τη συνεχή και αμοιβαία μετάνοια όλων.

Η καθαρότητα ή η αγιότητα της Εκκλησίας αποτελούν δυναμικά στοιχεία της ζωής της.

Απόσπασμα από το κεφάλαιο η “Ανάγκη της συγχώρησης και η ανανέωση της Εκκλησίας”, του βιβλίου του π. Δημητρίου Στανιλοάε, “Προσευχή και Ελευθερία” των εκδόσεων Εν Πλω.